

„als gij in uw huis zit”

Door welwillend afstaan van twee oude platen ter reproductie, heeft de familie Van der Hoop van Slochteren mij in staat gesteld, eenige gewijde voorstellingen uit ouden tijd onzen lezers en lezeressen voor te leggen.

Dr A. Kuyper koos eens als titel van een aantal „Meditaties” voor het huiselijk samenleven het woord van Mozes uit Deuteronomium 6 : 7: „Als gij in uw huis zit.”

Het volk der Joden moest den Heere hun God liefhebben met hun gansche hart, hun gansche ziel en al hun vermogen; en het moest de geboden Gods opnemen in het hart, om ze dan hun kinderen in te scherpen. Overal moesten ze er over spreken: als ze op den weg waren, als ze ter ruste gingen of bij hun opstaan, en als ze in hun huis zaten.

Door de Christenen is dit voorbeeld de eeuwen door gevolgd; vooral wat

het luisteren naar Gods Woord betreft, als zij in huis zaten. Men had de goede gewoonte, 's morgens of 's avonds, soms alleen bij den hoofdmaaltijd, in den Bijbel te lezen met het heele gezin. Niet om Bijbelkennis of ook algemeene kennis uit den Bijbel te vergaderen, niet om zijn letterkundige schoonheid en cultureele waarde, maar om — zooals Dr Van Selms terecht schrijft in zijn mooie werkje „De Bijbel in het gezin” — in deemoed en gehoorzaamheid te luisteren naar hetgeen God ons te zeggen heeft. „Wij lezen den Bijbel om den Bijbel zelf. . . .” „De boodschap van iedere bladzijde van den Bijbel is altijd actueel. Daarbij is het een van de wonderen van Gods leiding, dat menigmaal het gedeelte, dat wij enkel uit hoofde van de regelmaat te lezen hebben, op ongezochte wijze ons iets te zeggen heeft juist voor de situatie, waarin wij ons op

dien dag bevinden. Niet dat wij dit bemerken als wij er ons toe zetten; God laat Zich niets afdwingen. Maar wanneer wij luisteren zonder bijgedachten, blijkt de Bijbel ongezocht ons het rechte woord te geven van vermaan, terechtwijzing of troost.”

Onze tijd is een tijd van onrust. We hebben geen tijd vaak tot rustig Bijbellezende met het gezin.

En toch — al kon van Ruth getuigd worden, dat haar „thuisblijven weinig was” — vond deze jonge, godvruchtige weduwe tijd genoeg om met haar moeder te mediteeren over de weldadigheid des Heeren en met haar acht te geven op hetgeen de toen bekende Schriftuur te leeren gaf.

Ons tehuis blijven, in onzen drukken tijd, kan over het algemeen ook *wenig* genoemd worden. Misschien prijzenswaard is, evenals bij Ruth, omdat we er toe worden geroepen, met ijver te werken voor ons dagelijksch brood. Maar toch zijn er ook dan voor ons oogenblikken, dat wij „in huis zitten,” en het is te hopen, dat dan ook van ons kan worden

getuigd, dat we rustig de woorden Gods lezen om ze te bewaren in onze harten, en ze onzen kinderen in te scherpen.

De illustraties, waarbij deze regelen geschreven werden, geven ons tooneelen te zien uit vroeger tijd in eigen Vaderland.

De eerste teekent ons het ouderlijk gezin, als de jongelui op bezoek zijn. Grootvader heeft den opengeslagen Bijbel vóór zich. Het ontbijt is afgelopen. Het muziekinstrument wijst op begeleiding van psalm, gezang of geestelijk lied. Het zonlicht, dat de aanwezigen beschijnt, is een beeld van het geestelijk licht, dat God geven wil, als Zijn woorden worden geopend. Met stillen eerbied zit grootmoeder te luisteren. Het eenig kleinkind is blijkbaar onder den indruk van het plechtig voorlezen en ziet tegen Grootvader in kinderlijke bewondering op. De beide dochters letten, evenals de schoonzoon, aandachtig op de woorden, die ze hooren voorlezen uit het oude Boek. Ook de dienstbode en de doove huisknecht.

Deze laatste wil geen woord missen, blijkens zijn hand, die hij achter het oor houdt. En boven dit ouderwetsch, maar echt aantrekkelijk tafereel hangt de plaat van den barmhartigen Samaritaan. We nemen het woord over, — maar dan op deze goede, Christelijke gewoonte in het gezinsgebeuren toegepast, — dat de Heere Jezus bij gelegenheid van het verhalen dezer geschiedenis den wetgeleerde meegaf: „Ga heen en doe gij desgelijks.”

De tweede illustratie toont ons het jonge paar in eigen huis. De kast, waaruit de Bijbel te voorschijn is gehaald, staat nog open. Het ochtendvuur brandt; de theeketel zingt gezellig. De hijacinten-in-glas spreken van voorjaar in een oud-Hollandsch milieu. De meisjes zitten, evenals de familie zelf, aandachtig te luisteren. En alles in het mooie vertrek is even wél verzorgd, kraakzindelijk, ordelijk, getuigend van huiselijk geluk, van een warme sfeer, kenmerken van oude tijden van rustige rust en degelijkheid. Als het hoofdstuk gelezen is, zal het psalm-, het dagboek ge-

opend worden. Het ontbijt wacht, maar zij, voor wie het bestemd is, wachten ook. Want immers: de spijzen, door God geschapen tot nutting met dankzegging, — Paulus heeft het gezegd tot Timotheüs, — worden geheiligd door het Woord Gods en het gebed.

Als gij in uw huis zit. . . .

Laat het niet zóó bij ons zijn, dat we alleen maar in ons huis eten en slapen. We moeten er ook zitten.

Het huisgezin heeft een eereplaats in den Bijbel. En ofschoon we niets moeten overdrijven, ons geenszins in ons huis mogen opsluiten, moeten we toch luisteren naar het woord: „Als gij in uw huis zit.” We moeten onze rustige oogenblikken hebben in ons gezin, niet uithuizig worden.

Gods Woord krijgje weer meer een eereplaats in onze huisgezinnen, naar Oud-Hollandsch gebruik. — Want ook voor den nieuwen tijd is het oude woord van kracht: „Laten deze woorden Gods in uw hart zijn; scherp ze uw kinderen in, *als gij in uw huis zit.*”

J. N. V.

